

VERZAMELING
VAN
LEERZAME
EN
VERMAKELIJKE
ZANGSTUKJES,
TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN.

LIEFDADIGHEID.

WIJZE: *De wereld is in rep en roer.*

Liefdadigheid, die bron van deugd,
Die kweekster onzer levensvreugd,
Ontkiemd in zaalger kringen:
Haar zij steeds onze dank gewijd,
Haar willen wij, ten allen tijd,
Een hartlijk loflied zingen. (*bis*)

Waar ook op aard' de liefde woon';
Waar ook voor 't eedle, goede en schoon'
Het offer moge ontbranden:
Geen Rijk, dat meer liefdadigheid,
Meer zucht voor 't goede in 't ronde spreldt,
Dan 't Rijk der Nederlanden. (*bis*)

Daar blijft haar beeld in 't hart geplant;
Ze omvat daar, met fluweelen band,
En Vorst en onderdanen.
Daar is ze, in hut en Koningshof,
Het voorwerp van der braven lof;
Daar staan haar zegevanen. (*bis*)

Hoe vreeslijk ook de noodstorm loeij',
't Gevaar met iedren polsslag groeij',
Daar tart zij nood en vlooden;
Daar wil zij liefdriek, deugdgezind,
Den vijand en den boezemvrind
Voor ramp en dood behoeden. (*bis*)

Van Rijn en Maas, van Schelde en IJ,
Blonk ons, bij 't jongste noodgetij,
Haar hemelsche invloed tegen;
Het weldoen scheen alom een strijd,
En de eendragtsleus: *Liefdadigheid*,
Werd weér een bron van zegen. (*bis*)

Zie, eeuwig, goeddoend Opperheert!
Zie dan in gunst op 't plekje neêr,
Waar 't al voor haar wil leven!
Bewaar, versterk, bij Neêrlandsch bloed,
Der Vadren deugd, der Vadren moed!
Wil ons hun grootheid geven! (*bis*)

F E E S T Z A N G

VOOR HET NUT VAN 'T ALGEMEEN.

WIJZE: *Wien Neêrlandsch bloed in de adren vlocit.*

Komt, vrienden! weêr vereend van zin,
Den feestzang ingesteld;
't Is ongeveinsde broedermin,
Die ons hier vreugde spelt.
Zij schenkt, op zuivre deugd gegrond,
Den stervling 't zaligst lot,
En biedt ons weêr, in dezen stond,
Vernieuwd en rein genot. (*bis*)
Gevoel van plicht vlocht eens den band,
Die hier ons zamensnoert;
Die ons als broeders, hand aan hand,
Naar 't edelst doelwit voert.
Gevoel van dierbren vriendenpligt,
Waarvoor ons hart blijft slaan,
Is 't steunpunt van ons schoon gesticht,
De drijfveer onzer daân. (*bis*)
Wat ook de stormen van den tijd
Vernielden in hun vaart,
Nag bloeit de boom, wiens vruchtbaarheid
Ons 't zoetst genoegen baart.

Nog scharen we ons, verheugd en blij,
Zijn' breeden stan in 't rond,
En roemen op dir feestgetij
Den welgekozen' grond. (*bis*)
Gelijk de landman welgemoed
Met gade en kindren leeft,
Als de oogsttjyd hem zijn zorg vergoedt,
En loon voor d'arbeid geeft:
Zoo smaken wij in onzen kring,
Aan dezen gullen disch,
De vrucht dier pligtsbeoefening,
Die hier ons hoofddoel is. (*bis*)
Zoo zien we ons hier het heerlijkst loon,
De zoetste vreugd bereid.
Zoo heerscht bij ons die gulle toon
Van ware eenstemmigheid.
Lang bloeij' dan onze Maatschappij,
Bestraald door voorspoeds-licht!
Lang roemen we op haar feestgetij
Genoegen, deugd en pligt! (*bis*)

DE GELUKKIGE HUISVADER.

WIJZE: *Zijt gegroet, geliefde velden!*

Hoe genoeglijk, hoe tevreden
Leef ik in mijn klein gezin:
Onvervalschte, teedre liefde
Neemt er hart en zielen in.
Eendragt siert er, mij ten zegen,
d'Allerschoonsten huwlijksband;
Liefde en trouw houdt waar genoegten,
En het echtlijk heil in stand. *(bis)*

't Zij de zon hare eerste stralen
Op het aardrijk nederschiet,
Of het oog haar' glans en luister
In het westen dooven ziet,
Altijd zijn wij blij en moedig,
Altijd dankbaar in ons lot;
Want wij smaken iedren morgen,
Iedren avond, nieuw genot. *(bis)*

Eens, om ons geluk te storen,
Sloop de twist mijn woning in,
Zocht verderflijk zaad te strooijen
In mijn onverdeeld gezin;
Maar, door liefde en deugd beveiligd,
Gingen wij zijn doel te keer,

Schaamtloos vlood de tweedragt henen,
En zij keerde nimmer weér. (*bis*)
't Huwlijk is voor mij geen keten,
Mij geen knellend, ijzren juk,
Maar een bron van troost en vreugde,
Zelfs in tegenspoed en druk,
's Levens zorg vereend te torschen,
Bleef altijd ons heilig doel:
Al ons denken, willen, handlen
Rust op Christlijk pligtgevoel. (*bis*)
Goud noch rang zal 't erfgoed wezen
Van de panden onzer min,
Daar wij slechts als burgers leven
Van een matig, klein gewin.
't Eenig erfdeel, hun beschoren,
Mild in duurzaam, rein genot,
Dat geen tijd hun kan ontrooven,
Is het vast geloof aan God. (*bis*)

OPGERUIMDHEID.

WIJZE: *Mort niet over 's levens plagen.*
Broeders! laat ons 't leven minnen,
Juichen in ons tijdelijk lot:
Vergenoegdheid streelt de zinnen;

Doet de ziel in krachten winnen;
Altijd zuchten, altijd klagen, } (*bis*)
Geeft veraadming noch genot.

Gaat het zelden ons voorspoedig;
Drijft fortuin met ons den spot,
Denkt, hoe groot en overvloedig,
Rijkdom maakt ons ligt zwaarmoedig,
En fortuin schenkt hare gunsten } (*bis*)
Meest den tragen of den zot.

Die door schijn zich niet laat blinden,
En de wereld overziet,
Zal gewis in 't eind' bevinden,
Dat voor ware deugdgezinden,
Schoon het minst bedeed met schatten, } (*bis*)
Hier een bron van zegen vliet.

Die, tevreden in zijn woning,
Daaglijksch brood genieten mag,
Leeft geruster dan een Koning;
Smaakt de beste zelfbelooning,
En verspilt noch tijd noch krachten } (*bis*)
Aan een ijdel lofbejag.

Die de lasten van het leven
Willig en gelaten draagt;

Bij het moeilijk voorwaarts streven,
 't Oog ten hemel houdt geheven,
 Mag gerust en vast vertrouwen,
 Dat hem hooger bijstand schraagt. } (bis)

Die, bij 't rijzen der orkanen,
 Zich omgordt met nieuwen moed,
 En geloof noch hoop ziet tanen,
 Zich eene uitkomst weet te banen:
 Hem is de alsenkolk van 't leven } (bis)
 Ook de bron van naamloos zoet.

Ons dit voorregt, togtgenooten!
 Ons die zegen, dat geluk,
 In het proefperk hier ontsloten,
 Zien wij dan ons heil vergrooten,
 Zullen we opgeruimdheid toonen } (bis)
 Zelfs in tegenspoed en druk.

DE DEUGD.

WIJZE: *Wien Neêrlandsch bloed in de
 adren vloeit.*

De deugd prijkt altijd even schoon,
 Ook als haar de aarde ontzinkt,

Een' heldren diamant gelijk,
Die zelfs in 't duister blinkt.
De deugd behoeft geen gloriezil,
Geen' weidschen tooi of praal;
Zij schittert in der armen cel
Als in der Vorsten zaal. (*bis*)

De deugd herschept een beedlaarshut
In hoven van arduin;
't Paleis, waarin de deugd niet woont,
Is min dan nietig pijn.
Geleerdheid, juichende aangebeên,
Maar niet aan deugd verwant,
Is minder in het oog van God,
Dan deugd bij min verstand. (*bis*)

Wat zegt het, of een tijdgenoot
Uw' moed en wijsheid roemt,
Wanneer het late nageslacht
Uw' naam met afschuw noemt,
Wat zegt het of een praalgesteent'
Uw graf aan 't nakroost wijst,
Wanneer men op uw overschot
Niet uwe deugden prijst. (*bis*)

Ach! nietig is verganklijke eer,
Hoe schittrend ook in schijn!

Maar als men uwe deugden roemt,
Die roem zal eeuwig zijn.
Gelukkig dan, wien hier op aard'
Het heil der deugd bekoort !
Hij zet , ook iangs een doornepad ,
Zijn' togt blijmoedig voort. (*bis*)
Met vreugd begroet hij 't morgenlicht
En 't vriendlijk avondrood ;
Hij siddert voor geen' sterveling
En beeft niet voor den dood.
o Broeders ! wenscht gij zulk een lot ,
Met innig zielsgevoel ,
De deugd moet uwe leidsvrouw zijn,
Haar stem uw heilig doel. (*bis*)
En dan , al was geen goud of eer
Uw deel aan de aardsche kust ,
Al wees geen zuil den wandelaar
Waar uw gebeente rust ,
De brave, die uw graf genaakt,
Knielt neder in zijn' kring ,
En noemt u , met een' traan in 't oog ,
Een deugdzzaam sterveling. (*bis*)

ZOMERAVONDLIED.

WIJZE: *Het was van daag zoo vreeslijk heet:*

De dag was brandend, brandend heet:

Ja brandend heet.

Geen koeltje suide in 't riet.

Geen lieflijk wolkje dreef aan 't zwerk

Ook in het verst verschiet.

Ook in het verst verschiet.

Geen golfje rolde op 't effen meer:

Op 't effen meer,

Noch brak zich aan het strand;

De dag was brandend, brandend heet,

En schroeide kruid en plant.

En schroeide kruid en plant.

Wij hijgden naar den ademtogt:

Naar d'ademtogt,

En 't zweet gloeide op 't gelaat.

Wij zochten loof en schaduw op;

Maar vonden heul noch baat.

Maar vonden heul noch baat.

Wij strekten 't matte lijf ter rust:

Het lijf ter rust.

Of krogen magtloos rond.
Wij wenschten , dat ge , o avond ! kwaamt
En ons verkwikking zondt.
En ons verkwikking zondt.
Komt , makkers ! heft den juichtoon aan :
 Den juichtoon aan ;
Want de avond is in 't land.
De zon dook in den gindschen plas
En koelt haar' fellen brand.
En koelt haar' fellen brand.
Daar ijlt de rappe jongeling :
 De jongeling
Naar d'oever van het meer ;
Hij zag de zon er ondergaan
En laat er zich in neér.
En laat er zich in neér.
Hij danst en dartelt in den stroom :
 Ja in den stroom ,
Voor zorg noch onheil t' huis ;
En lei hij rang en roem aan 't strand ,
Hij liet er leed en kruis.
Hij liet er leed en kruis.
De grijsaard waggelt naar het veld :
 Ja naar het veld ,

Gebogen op zijn' staf ,
En juicht het avondkoeltje toe :
„ Zoo koel zij eens mijn graf !”
„ Zoo koel zij eens mijn graf !”
De lieve maagd ontsnoert haar keurs :
 Ontsnoert haar keurs ,
En tooit zich in het wit ,
En voegt zich bij het huisgezin ,
Dat om den velddisch zit.
Dat om den velddisch zit.
Daar hukt er 't kroost bij neêr in 't gras :
 Bij neêr in 't gras
En plukt er menig bloem ,
En knabbelt op zijn korstje brood ,
Geruïld voor schat noch roem.
Geruïld voor schat noch roem.
En alles aémt met frissche kracht :
 Met frissche kracht ,
Vergeet en zorg en stand :
Komt , makkers ! heft den juichtoon aan ;
Want de avond is in 't land.
Want de avond is in 't land.
En drukt de dag u morgen weêr :
 U morgen weêr

Met feller zonnegloed ,
Te reiner zal uw lofied zijn ,
Wanneer gij d' avond groet.
Wanneer gij d' avond groet.

Dan juicht gij, hebt ge uw' pligt volbragt :
Uw' pligt volbragt,
En van uw' togt verpoosd :
„ Geen dag zoo heet, geen ramp zoo zwaar,
„ Of God schenkt koelte en troost.”
„ Of God schenkt koelte en troost.”
